

Определенную сложность в истории мектебе-руштие вызвала проблема формирования учительского корпуса. Наряду с другими она стала причиной их ликвидации. Как уже говорилось, во многих мектебе-руштие преподавание русского языка стояло не на должном уровне. Если не считать учителей русского языка (по одной должности в каждом мектебе-руштие) к 1910 году в них преподавателями состояли, например, в Симферополе два человека турецкоподанные, один из которых был выпускник Стамбульского военного училища, а другой окончил курс в одном из стамбульских медресе. Кроме этого туда были приглашены еще два учителя из Стамбула, окончившие там курс учительской семинарии. В Бахчисарайском и Карасубазарском мектебе-руштие, кроме учителя русского языка, тоже преподавали турки, в свое время выпустившиеся из Стамбульской учительской семинарии. Кстати, в Бахчисарайское мектебе-руштие приглашены и двое русскоподанных; правда и они являлись выпускниками турецких учебных заведений (один окончил гимназию, а другой медресе в Стамбуле). В Евпаторийском мектебе-руштие из пяти преподавателей – один турок, получивший свое образование вне России. Кроме этого во многих случаях уровень образования учителей мектебе-руштие оставлял желать лучшего. Это признавали и сами крымскотатарские педагоги.

Джадидизм в Крыму имел ряд специфических особенностей, совершенно не характерных для развития этого движения в иных регионах империи. Вся борьба за создание и развитие сети новометодных школ обычно шло по пути законности, и дискуссия велась лишь в существовавших правовых рамках, лишь изредка выходя за эти пределы. В последних случаях, деятели национального просвещения все же стремились войти в легальную сферу, пытаясь изменить законодательство путем убеждения чиновников и демонстрацией прогрессивных моментов в крымскотатарском образовании.

Мусульманское духовенство довольно быстро перешло на позиции джадидизма, поддерживая и развивая его основополагающие принципы в педагогике. Поэтому в Крыму практически безболезненно прошел процесс преобразования старометодных мектебе в новометодные (с 1909 года все конфессиональные учебные заведения перешли на преподавание по звуковой системе обучения).

Как известно, главной целью джадидов было формирование этнической, национальной системы народного образования. Это совершенно не значило, что нужно было делать в ущерб конфессиональному или общегражданскому направлению. В их представлении она должна была иметь ярко этническую форму, основанную на последних достижениях мировой, европейской педагогической мысли, с активным привлечением к изучению цикла конфессиональных и светских (принятых в русских государственных учебных заведениях) предметов.

Вообще же джадидизм в Крыму очень мало имел радикальных черт, присущих этому движению в иных регионах России. И хотя не все начинания национальной интеллигенции в развитии национального народного образования реализовались, но даже то, что удалось сохранить или отдалить время ликвидации, является огромным гуманистическим достижением крымскотатарской этнопедагогике.

Таким образом, джадидизм в Крыму оказал глубокое и всестороннее влияние на развитие общественной, культурной и педагогической мысли в регионе. Идеи джадидизма проникали и за пределы Таврической губернии, везде, где жили тюркские народы, где мусульмане стремились к лучшему, где в детях видели будущее своей нации и цивилизации.

Перечень ссылок:

1. Библиографический словарь отечественных тюркологов. Дооктябрьский период / [подгот. А. Н. Кононов]. – [изд. 2-е, перераб.]. – М.: Наука. Главная редакция восточной литературы. – 1989. – С. 251-252.
2. Климович Л. И. Ислам в царской России / Л. И. Климович. – М.: Гос. антирелигиозное изд-во. – 1936. – С. 212.
3. Ганкевич В. Ю. Жизнь и деятельность И. Гаспринского (1851-1914) : дисс. на соискание ученой степени канд. ист. наук / В. Ю. Ганкевич. – Симферополь, 1995.

КАНАДА – КРАЩА АЛЬТЕРНАТИВА ДЛЯ ПРОДОВЖЕННЯ ОСВІТИ ЗА КОРДОНОМ

*Т. Паславський, директор з міжнародних зв'язків
Група Провіденс, м. Торонто (Канада)*

Сьогодні молодь віком від 14 до 35 років, складає третину населення України, це близько 12 мільйонів 795 тисяч людей (за інформацією на 2 листопада, 2016 року, яка була виголошена під час парламентських слухань на тему «Ціннісні орієнтації сучасної української молоді»). Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою НУ «Львівська Політехніка», в грудні 2014 року опитав 6 тисяч Львівських студентів, 80 % з опитаних студентів мріють про роботу чи подальшу освіту за кордоном. Тобто це молоді люди віком від 17 до 22 років. Схожа тенденція спосте-

рігається в усіх регіонах України. За результатами опитування студентів фондом «Демократичні ініціативи» ім. Ілька Кучеріва від 10 червня 2015 року в середньому 70 % усіх студентів бажають навчатися за кордоном.

Цьогорічні українські дослідження стверджують, що дві третини молоді України віком до 35 років мріють про виїзд за кордон для здобуття кращої долі. Тобто близько 8 мільйонів 500 тисяч українців віком до 35 років бачать втілення своїх мрій за кордоном і це не беручи до уваги майже 7 мільйонів працездатних українців, які вже працюють за кордоном. Щоб зрозуміти, на що вказують ці показники і чому це важливо для українців потрібно проаналізувати низку запитань.

Які саме чинники штовхають українську молодь до такого вибору? Чому у молоді досягнення успішності асоціюється із закордоном? З якими викликами зіштовхуються молоді люди? І наостанок, як можливо допомогти своїм рідним з України здійснити свою мрію?

Найбільше нарікань викликає корупція, як в цілому в країні, так і у вищих навчальних закладах. До речі, агентство Ernst & Young, щойно, 10 квітня 2017, опублікувало список найкорумпованіших країн Європи у веденні бізнесу і Україна посіла 1-е місце серед 41 країни де проводилося дослідження. Наприклад у порівнянні з 2015 роком, Україна опустилася на 7 позначок, себто ситуація з корупцією погіршується. 88 % респондентів заявили, що стикнулися з корупцією у бізнесі, а в попередньому році таких було лише 80 %.

З кожним роком, молодь завдяки інтернету стає більш обізнаною і вчиться самостійно аналізувати суспільний устрій, порівнювати рівень життя з іншими країнами. Хоча це все відбувається у віртуальному просторі, але це дозволяє зробити реальні висновки. Студенти нарікають, що їхні дипломи з України не визнаються у світі й з українським дипломом важко влаштуватися на високооплачувану роботу у західні компанії. Навіть ті міжнародні компанії, які працюють в Україні надають перевагу тим випускникам, які додатково навчалися за кордоном. Принагідно, варто зауважити, що українські дипломи визнаються вищими навчальними закладами (ВНЗ) США і Канади у тому випадку, коли студент виключно бажає продовжити свою освіту в них, а от роботодавець чи міжнародна корпорація, скажімо в Канаді, США чи Європі справді вже надає перевагу тим у кого диплом є канадським, американським чи європейським.

Понад 40 % студентів вважають, що більшість предметів і програм, які пропонують в українських університетах не є в попиті на ринку праці в Україні та поза її межами, тобто не відповідають як ринковим вимогам України так і світовим економічним викликам. Й найголовніше, студенти, а саме третина, вважає що в Україні є низький рівень якості освіти у порівнянні із світовими ВНЗ.

Отже, молодь чітко розуміє, щоби бути конкурентоспроможним і успішним у цьому світі потрібно їхати за кордон, де можна продовжити своє навчання і отримати освіту й практичні знання, які будуть визнаватися у всіх країнах і що у свою чергу дозволить втілити свої плани у життя. Молодь втрачає довіру до системи, де панує нечесність та несправедливість, де процвітає суцільний непотизм, а отже напорюється на чисельні перепони, які заважають реалізувати свої мрії. Саме тому дві третини всієї молоді України не бачать себе успішними у своїй країні.

Проте виникає фінансова проблема, що не дозволяє цій частині молоді втілити свої мрії і поїхати на навчання за кордон. Іншою проблемою є доступність достовірної і вичерпної інформації про навчання за кордоном зокрема в США і Канаді та знання мови. Хоча остання вирішується досить легко, адже майже в кожному ВНЗ, наприклад в США і Канаді, існують мовні курси англійської мови, після закінчення яких студент безперешкодно продовжує навчання за основним напрямком обраної програми. Отже справжня проблема полягає у доступі до інформації і платоспроможності студента.

Цю перепону намагаються подолати завдяки правильному плануванню заощадження. Сьогодні західна освіта це довгострокова інвестиція у своїх дітей, онуків та близьких. Не секрет, що багато українців важко працюють на низькооплачуваних роботах, але вони сподіваються про кращу долю для своїх дітей, щоб вони отримали визнану освіту і достойну роботу в престижних корпораціях і змогли реалізувати свої прагнення.

На жаль на заваді стають імміграційні бар'єри, які не дозволяють молодим людям з певних причин отримати студентську, робочу чи туристичну візу, наприклад до США чи Канади. А недостатні фінансові ресурси, розповіді знайомих або власний негативний досвід, про спроби отримати візу, які увінчалися провалом, стримують багатьох наших співвітчизників від подальших активних кроків у цьому напрямку. В рівній ж мірі, неволодіння достовірною інформацією про навчання та процедуру вступу українських студентів до західних ВНЗ, навіюють додатковий страх та не сприяють швидкому розв'язанню проблеми.

Отже, найперше потрібно зрозуміти, що є альтернатива коштовному навчанню в США чи Англії – це Канада. Канадська освіта це не просто інший вибір, а з багатьох точок зору це краща альтернатива, адже сама ціна навчання в Канаді набагато дешевша, а курс канадського долара по відношенню до американського додатково надає 30 % заощаджень. Наприклад в середньому рік навчання в Канаді у державному ВНЗ на післядипломній програмі коштує \$ 15,000 CAD, а в США навчання на схожій програмі буде коштувати \$ 25,000 USD, у Великобританії £ 22,000 GBP. Математику заощадження рахуємо самі.

Канадський диплом і кваліфікація визнається і високо цінується в США, Австралії і в по всій Європі. Канадські однорічні сертифіковані післядипломні програми націлені на попит, який існує на ринку праці і дозволяють отримати практичні навички, а не тільки теоретичні знання. Окрім того, міжнародний студент має легальне право на працю під час навчання не тільки на території студентського містечка, але й поза його межами, а після отримання диплому, Канада надає право студенту оформити робочу візу до 3 років і працювати за отриманим фахом.

«Якщо у потенційного українського абітурієнта не має достатньо коштів продовжити навчання в США чи Великобританії то звичайно потрібно обирати Канаду, як не тільки альтернативу, але як кращу опцію. Ми розвіюємо міфи, надаємо комплексну інформацію і допомагаємо молодим українцям вступити на навчання до канадського ВНЗ. Ми працюємо з державними ВНЗ Канади, які знаходяться в Торонто і околицях, де пропонується до 800 різних акредитованих програм і спеціальностей. Широкий спектр програм і кваліфіковані поради наших співпрацівників дозволяє абітурієнтам обрати оптимальну спеціальність і здійснити свою заповітну мрію, отримати західну освіту і досвід,» – коментує Тарас Паславський, директор з міжнародних зв'язків «Групи Провіденс».

Канадська консалтингова компанія «Група Провіденс» надає послуги українцям, щодо можливості приїзду їхніх близьких, рідних і просто друзів на навчання до Канади, як на довгострокові програми, так і на короткотермінові курси з вивчення англійської мови.

«Група Провіденс» спеціалізується у наданні кваліфікованих послуг із підбору освітніх програм, вступу до навчальних закладів Канади, наданні консультацій і рекомендацій щодо збору необхідних документів для студентської візи в Канаду, підтримки студентів упродовж усієї вступної кампанії й аж до приїзду в Канаду.

З літа 2016 року Група Провіденс впровадила нову програму підтримки міжнародних студентів, які вже навчаються в Канаді, отже зв'язок зі студентом тримається впродовж повного навчального циклу. «Група Провіденс» з 2003 року працює на цьому ринку і вже допомогла багатьом молодим українцям матеріалізувати свої мрії.

HIGHER EDUCATION – PERSPECTIVE CATALYST IN INDIAN GROWTH

*Sanjay Bahl, PhD, Director-Principal
Sri Sai Institute of Management, Manawala, Amritsar (India)*

*«Education is an ornament in prosperity and a refuge in adversity»
Aristotle*

Higher Education is the catalyst to the country's growth. It is the higher education which generates innovations, technologies, improvements & up gradations of machines. India's higher education system is the third largest in the world. It has seen a consistently high rate of economic growth in the recent years. It has now become a major player in the global knowledge economy. Skill-based activities have made significant contribution to this growth. Such activities depend on the large pool of qualified manpower that is fed by its large higher education system. It is now widely accepted that higher education has been critical to India's emergence in the global knowledge economy. Yet, it is believed that a crisis is plaguing the Indian higher education system. There appear to be endless problems with the Indian higher education system. The higher education system produces graduates that are unemployable, though there are mounting skill shortages in a number of sectors. The standards of academic research are low and declining. Despite over 500 universities and 25,000 colleges, the gross enrolment ratio (GER) continues to be low with only 12.4 per hundred accessing higher education. «We are far behind the developed countries' average of 45 per cent and even countries like China (22 per cent)».

The GER for Dalits, educationally backward minorities and other socially and educationally backward minorities and other socially backward classes is even lower than the national GER. The Centre has set a GER target of 30 per cent by 2020 and for this, the number of universities and colleges would